

faa et stort Bidrag fra Kommunerne eller med Hensyn til Planerne om en kommunal Indkvartering. Der havde i det hele taget vist sig mere Uvillie mod denne Indkvartering fra de paagældende Byers Side end ventet, ja, en enkelt By, nemlig Holbæk, vilde slet ikke have Indkvartering. Det var den 1. Marts 1910, at Kommissionen gennem første Generalkommando afgav Beretning herom til Forsvarsminister Krabbe. Jeg beder Dem bemærke, at det var den 1. Marts 1910. Vi havde Valg den 20. Maj derefter. Jeg kunde nu have tænkt mig, at den daværende Forsvarsminister, naar han vilde holde sig fuldstændig klar af Sagen, kunde have sagt til Kommissionen: Stands Arbejdet, lad os se, hvordan det i det hele taget gaar med Lovene om Forsvarets Ordning, thi det var klart, at det, Ministeriet vilde sætte sig i Spidsen for, var en Omkalfatring af de vedtagne Love. Men det gjorde Hr. Krabbe ikke. Forsvarsministeren i det Ministerium, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) har haft den Ære at staa i Spidsen for, gav den 19. Marts, altsaa 2 Maaneder og 1 Dag før Valget affholdtes, godt og vel en Maaned før Opløsningen fandt Sted, Bemyndigelse (*Sabroe*: Kammerherre Krabbe!) . . . skal jeg sige Kammerherre Krabbe? Jeg refererede til Fortiden, det ærede Medlem maa finde sin Glæde i, at Krabbe blev Kammerherre senere, den Gang var han Forsvarsminister Krabbe, og han skrev altsaa den 19. Marts 1910 til Kommissionen af 18. Oktober 1909, at han bemyndigede Kommissionen til at fortsætte Forhandlingen med Byraadene i Hillerød, Roskilde, Næstved, Vordingborg, Ringsted og Holbæk om Indkvarteringsoverenskomster paa det Grundlag, som var angivet i Kommissionens fortrolige Skrivelse af 26. forrige Maaned angaaende det fra Byraadene under 10. forrige Maaned tilstillede Forslag. Der var nemlig sket dette, at Byerne under den daværende Situation havde forhandlet indbyrdes om denne for dem vigtige Sag — man kan ikke undre sig over, at Byraadene gjorde dette under en Situation som den daværende, da de stod overfor et Ministerium, om hvilket man ikke vidste, hvad de vilde gøre ved Forsvarslovene. Hvem kan være forundret over, at Byerne bleve betænkelige under den Situation, saa at de sagde som saa: Lad os tales ved om Tingene og ikke underbyde hinanden i dette Forhold, og saa affattede de i Fællesskab et Forslag, et Grundlag til en Overenskomst, som er det, der nu her er Tale om.

Afviser Hr. Forsvarsminister Krabbe nu dette nye Forslag? Nej, han retter paa det. Der er nogle Ting, som Byerne have forlangt, og som han ikke vil gaa ind paa. De havde f. Eks. ønsket, at Officererne skulde være pligtige til at bo i de vedkommende Købstæder. Her foretager han en Omskrivning, som gaar ud paa, at det er kun under Forudsætning af, at der kan skaffes gode, ordentlige Kvarterer til en passende Pris. Han tager altsaa Officererne i Forsvar overfor Kommunerne, at de ikke skulde brandskatte dem alt for højt, naar de udskrive Skatter. Det er alt sammen i Overensstemmelse med min ærede Forgængers Plan, som han udtalte her, og hans Ønsker i al Almindelighed overfor Hæren, som han betragtede som en Institution, der skulde plejes og udvikles. Derfor tager han visse Forholdsregler overfor nogle af de Krav, der vare stillede fra vedkommende Byers Side. Der var blandt andet ogsaa stillet Krav om, at man skulde ophæve de nuværende Regler for Indkvartering efter de gældende Love. Disse Ting modsatte han sig, men det, der her er Hovedsagen, er, at Minister Krabbe den 19. Marts 1910 som ansvarlig Minister bemyndiger Kommissionen til at fortsætte Forhandlingerne med Byerne ikke paa det af J. C. Christensen lagte Grundlag, men paa det Grundlag, Byerne nu havde tilvejebragt. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) skal være lidt varsom med at sige, at det Ministerium, han stod i Spidsen for, har intet Ansvar for, hvad der her er sket. Jo, de Herrer have saa meget Ansvar, at jeg som Hr. Krabbes Efterfølger mente, det var fuldstændig umuligt for mig at begynde paa et nyt Grundlag, naar en Minister forud for mig en Gang har sagt til Kommunerne: Paa de og de Vilkaar, som I nu selv ønske at fastslaa, kunne I faa Garnisonsforholdene ordnede. Nogen Kontinuitet skal der dog være mellem Regeringerne, mellem Ministerne, selv om de veksle. Jeg har stillet mig loyalt overfor min Forgænger og siger som saa: Det er ikke mig, og det er ikke det Ministerium, jeg er Medlem af, der først er gaaet til disse Overenskomster, og jeg vilde neppe være gaaet til dem paa det Grundlag uden at have prøvet, om der var andre Veje at gaa. Men har et tidligere Ministerium, har min Forgænger en Gang med den Myndighed, han som Minister nu en Gang har, sagt til Kommunerne: Paa de og de Vilkaar maa I faa Garnisoner, og paa de og de Vilkaar maa Kommissionen forhandle med eder, saa var der ikke